

Abstracts

Tradition belyses i denne artikel som praksis, som opfindelse, som modernitet og som erindring. Diskussionen illustreres med eksempler fra den græsk-ortodokse musikalske tradition på Athosbjerget i det nordlige Grækenland, hvor jeg har lavet feltarbejder i perioden 1997-2013. Her kobles den rette tro (ortodoksi) med ideer om den rette praksis (ortopraxis), dvs. hvordan man i munkesamfundet bedst gebærder sig i forhold til liturgisk sang. At forstå tradition som praksis vil sige, at tradition ikke så meget er noget man har, som det er noget man gør. Tradition kan både være en historiografisk praksis, som rummer de måder mennesker husker og fortæller sig selv på, og samtidig betegne en aktuell praksis. For munkene på Athosbjerget handler det dels om at ihukomme Jesu liv og guds ord som en levende del af en nutidig religiøs – og musikalsk – tradition, dels at sætte en standard for, hvordan dette bør gøres blandt andet med kortlægning af klosterets musikalske mestre og æstetiske bud på, hvordan musikken bør klinge.

This article discusses tradition as practice and remembrance, and in terms of invention and modernity. The discussion is illustrated by examples from the author's ethnomusicological fieldwork among the Greek Christian Orthodox monks at Mount Athos, Northern Greece, in the period between 1997 and 2013. In the monastic society, ideas about right chanting relates to the correct unity of right belief (orthodoxy) and right practice (orthopraxis). Tradition is not merely the transmission of a content or an object to possess. Rather, tradition is emphasized as a set of cultural and religious practices, including bodily and musical actions, and activities that inform the listener of how modern, Christian Orthodox chant should sound and through which pasts (i.e., its historiographical narratives) it comes to sound in present performance practice.